

# Adjunk kezet rá!

■ MOLNÁR TAMÁS

Folyton-folyvást az arcukat mutatnám, közeletről. Árulkodó nagytotálban. Mutatnám azt a fennköltlen szárnyaló, veritékesen magabiztos, cinikusan lenéző párttitkári gögőt, azt a sunyi, KISZ-ben kölkedző, apparátcsiknyi kivirulást, ahogyan csak naftalinszagú személyügyesek tudtak lesújtóan rápillantani a megalázott, térdre kényszerített osztályidegenre. Mutatnám kikerekedett orcájukat a hazánkban tartózkodó, ideiglenes választási győzteseknek. Tanulságos lenne, ahogyan szétfolynak rengő tokaszalonnával a repdeső örömtől, ahogyan áradnak, mint zúgó patakok völgyvidéken, hegygerincen át. Mutatnám őket hosszasan, a politikai feltámadottakat, a harmadnapra Gerbeaudban alászállottakat, hiszen újraélik eltékozolt reményeiket, a pártbizottságok hónaljmeleg folyosói légkörét, a munkásarisztokrácia megfakult, szétbomló képeit. Mutatnám és belevésném mindörökké a szegény, elbutult agyakba a konfekcióemberek mámoros stílusát. Legyenek mindhaláláig részesei az időutazásnak azok, akiknek a rendszerváltozás *Medgyessytől* Medgyessyig ível, ahol farkába harap a kígyó, ahol bezárul a kör, ahol kezdetben a vég és végben a kezdet. Mert vannak most, akik a Nemzeti Sírkert üres hetedik koporsójába páros lábbal visszairugdosnák a feltámadt jövőt.

## Tényleg ez kell nekünk?

Szép, kék-fél cédulás, EBESZ-szel megvert, B listás világ készülődik. Maholnap amnesztiát kap a szélsőséges liberalizmus, és előnti tereinket. *Kuncze* koszarazik a pelenkás demokráciával, kukába vágja a demográfia koraszülött gyermekét. Státuszigazolványt ad a melegsíví, áldást osztó ÁVH-soknak, miközben tömegoszlatást tanul a tüntető nyugdíja-

sokon. Esténként drinkbárokban túrós buktát falatoznak kikopott rendőr tábornokok *Prisztás Józsi* uzsorás barátaival. Retteg az ügyészség, kicserélik *Tasnádit Pintérre*. Az Aranykéz utcában padlót fognak az ingatlanárak, tombol a megélhetési bűnözés. A megbékélés jegyében bezárják a fideszes Terror Házat, az alagsorban *Schmidt Máriával*. *Fodor Gábor* intravénás utcai happeningeket szervez családtagjaival, hogyan élvezzük tömegesen a lightos drogokat. *Mécs* kifütyüli a visszaléptetett '56-osokat, *Horn* gyónni tanul a cölöpök tetején, *Kupa* sértődött ultramarxista pártot alapít keresztény kellékekkel, *Demszky* tíz piciny körömmel kaparja szakadtáig a 4-es metró. A bezárás előtt álló Történeti Hivatalban mentegető jegyzéket bocsátanak ki Medgyessy egykori sajnálatos üldöztetéseiről. A Nemzeti Színházat átkeresztelik Ferencvárosi Népszínháznak, a színészeket szétkergetik, rágiának cseput. A nemzeti gödörbe betेरelik a MIÉP-et, a közszolgálati médiát lefejezik, spongyát rá. A tévé és a rádió elnökei a Fedél Nélkül című, színes bulvárlap példányait árulhatják a Józsefváros utcalányos terein. Zaklatják őket a stricik.

A haza dideregve ismét összezsugorodik tízmilliónyira, *Tókes* nem kap beutazóvizumot. A minimálbért a segélyek szintjére süllyeszti, *Bokros* az új MNB-elnök, megtámogatja a szétesett családokat egy balegyenessel. *Eörsi* és *Kende* az Akadémia levelező tagjai lesznek, *Tamás Gázi* pedig egyenesen szakszervezeti néptribun az Újságosbódékat Borogató Ligában. *Kovács* és *Übő* papa a Duna-parton széttárja kezeit, és a habokba zokog. Azt mondja, tehetetlen. *Szabó Albert* ismét hazatér, Árpád-sávon birtokba veszi a Sándor-palotát. Emlékeinkben néha még feldereng, hogyan lehet fogsorokat kiverni gumibottal és megfélemlítő intézkedésekkel, hogyan lehet árvízi töltések helyett „zebeduhasztó műveket” felépíteni, hogyan lehet mézesmadzagot for-

málni akasztófakötélből, hogyan lehet a sikertelenségből és tehetségtelenségből félelmet kovácsolni, de mindez már a múlté. *Gál J. Zoltán* mindent elmagyaráz. A kőbányák robajló porfelhője maga alá temeti a Greshamet. A bíróság megszeppen, mindent privatizálnak. A hűséges kereskedelmi televíziók pedig folytatásokban bemutatják ezt a szépen kismirglizett, lelobbizott MSZP-s jövőt, ami ott dári-dózik vígan esténként a Pecsában. Tényleg ezt akarjuk? Erre fogunk szavazni?

## Lelobbizott szocialista jövő

A hátralévő néhány napra, s majd a választásokat követően is teremtsünk új stílust. Az önzetlen öszszefogás, a józan paraszti ész nevében szervezkedjünk. Bizzunk a szeretet mozgósító erejében! Dobjuk el a sivár közgazdasági számadatokat, a semmitmondó százalékokat, az üresen csengő, rideg statisztikákat, szóljunk bátran a szívekhez. Halkan, őszintén, emberi hangon, ám mégis magabiztosan és határozottan. Látványosan tépjük szét az előre megírt beszédek, hajtsuk messzire, jó távolra a hatalom gögjét, arroganciáját, törjük szét mindörökké az arcunkra festett politikusi máz vastag kergét. Merjünk a győztesek jogán érzelmesekek lenni, sírni és könnyezni. Vegyük elő és bányásszuk ki a szívek és lelkek elfeledett tárnáiból a meglévő érintetlen tartalékokat, azt a megfoghatatlan és körülírhatalan valamit, amellyel nagy bajban csatát lehet nyerni. Álmodjunk vissza 1956 októberének szellemét, idézzük fel azokat a rég letűnt napokat. Az egymásba kapaszkodó, utcára vonuló, éneklő fiatalokat, a zászlóerdőt, a nemzeti emelkedettséget, hazafiságot. A megszálló hadsereg kiverését követő néhány békés napot, amikor pillanatok alatt megteremtettük a polgári élet alapintézményeit, elindítottuk az ország vérkeringését, helyreállítottuk a közbiztonságot, megkezdhettük az újjáépítést. Néhány szűkre szabott óra adatott csak, mégis győzni tudtunk. Legyőztük a ránk nehezedeő félelmet, a ránk fenekedeő reménytelenséget és kétkedést, s újjakezdtünk mindent. Jó kedvvel, bizakodva hordtuk a

romokat, a testi-lelki sebeket, mint megannyi apró hangya. Mennyivel nehezebb és kilátástalanabb volt akkor minden, mint most, mégis lábra kaptunk. Most nincsenek itt az oroszok, csak a nyomasztó lelki terror alól kell kiszakadnunk. Gyakoroljuk hát bátran nehezen kivívott győlekezési jogunkat, ha már egyszer visszaszereztük elnyomóinktól. Nem csak a hernyótalpas baloldalé, a dísztribünök virslivel kicsalogatott sokaságáé a közterület. Nem csak azoké, akiknek eljövendő éveit egy tál gőzölgő gulyáslevesért, Kapolyi-féle vagdalthúskonzervekért kilóra megvették. Távlatos célok vezérelte, nemzetépítő bizakodás is megtölthet néha hatalmas tereket.

## Írjunk bátran történelmet!

Gyűjtsünk gyertyát, integessünk virágokkal, énekeljük a Szózatot, legyünk büszkéek magyarságunkra! A nemzeti progresszió velünk van! A választások előestéjén azt tanácsolom minden honfitársamnak – pártállásra tekintet nélkül –, a nagyvárosoktól a legkisebb falvakig, eldugott tanyákig, hogy a kampánycsend előtti péntek délután találkozzanak még egyszer utoljára, hajoljanak össze csendes méltósággal szerte az országban. Már aláírtuk a polgári jövő szerződését, de nem adtunk még rá kezet. Nyújtsuk most oda a másikhoz jobbunkat, akár csak a templomokban, és nézzünk egymás szemébe. Kinn az utcán, a szökőkút mellett, a főtéren, a parki szobornál, az elesett katona emlékművénel, az ötvenhatos kopjafánál, a piac szegletében. Érezzük még egyszer sorsfordító döntésünk előtt az összetartozás felemelő örömét. Nagy munka van mögöttünk, még nagyobb előttünk. Mosolyogjunk! Azt tanácsolom a jövő követének – bármi történjék is –, innentől kezdve ne engedjék el egymást sohasem. Mi, szívünkben kokárdások nem maradhatunk egyedül. Tegyük örömmünneppé ezt a szürke hétköznapot, írjunk bátran történelmet. Nem sok ilyen emelkedett pillanat van az életünkben. Kezet rá!

A szerző az Inconnu csoport tagja, egykori ellenzéki